

kan forsikre, at den Skikkelse, Danmark præ-
senterede sig i for Passagererne i Gedsjer,
var alt andet end smuk og tiltalende. Men
endelig — og det turde maasse være Hoved-
argumentet — er der næppe nogen Tvivl
om, at det, set fra et rent egoistisk Statssyns-
punkt, og det er vel nærmest det, som det er
naturligt at have for Øje, fra det Syns-
punkt, hvorvidt det er usarligt for det øvrige
Samfund, at Karantænepassagererne be-
handles, som de bleve behandledes her, er uhel-
digt at skabe Tilstande, som de i Gedsjer i
Sjor. Jeg forudætter, at blot et eneste af
de paa et saadant Skib indspærrede Mennesker
virkelig havde haft Smitten i sig, saa er der
ingen Tvivl om, at han under sit Ophold
om Bord maatte forplante det til alle de
andre Patienter, og derved vilde man
altsaa have udsat sig for at skabe indtil
400 Arnesteder for Smitten i Stedet
for et enkelt. Jeg tror derfor, at det,
ogjaa set fra et hygiejnisk Synspunkt,
var heldigt at tage dette Forhold under
Overvejelse og søge at skabe en taaleligere
Tilstand om Bord paa Skibene, der ligge i
Karantæne. Jeg er ikke blind for, at det
vil kræve betydelige Udgifter, men man
kan ordne sig paa forfællig Maade. Maaste
kan der være Tale om at indskrænke For-
bringerne til de Havne, hvor Hovedad-
gangen til Landet findes, og da navnlig
indskrænke dem til Passager-skibene. Der
kunde maasse ogsaa være Tale om, at man
afviste saadanne Skibe, i hvilke Forholdene
absolut maatte siges at være hygiejnisk uhel-
dige eller paabød visse Forholdsregler, som
skulde iagttages, for at man overhovedet
skulde tillade Skibe at komme i Karantæne.
Med den nærliggende Fare for Kolera-
smittens Indførelse for Øje, som vi nu ikke
kunne se bort fra — lægerne sige jo, at
det er høist sandsynligt, at der til næste
Sommer atter kommer Kolera — bør det
tages under Overvejelse af det Udvalg, som
sandsynligvis kommer til at bestaae sig
med dette Forhold, om det ikke var
muligt at tilvejebringe bedre hygiejniske
Betingelser om Bord i de Skibe, som ligge
i Karantæne.

Reisj: I Slutningen af August, da
Koleraepidemien brød ud med saa voldsom
Kraft i Hamborg, viste det sig jo, at de

Lovbestemmelser, som stode til Regeringens
Raadighed, ikke vare tilstrækkelige til at
staae os det fornødne Værn imod Syg-
dommen. Vi havde jo kun Bestemmelserne
i Loven af 2den Juli 1880 og Loven af
30te Marts 1885. Af disse hjemler den
første Lov kun Søgestersyn, ikke blot for
øvrigt med Hensyn til den asiatiske Kolera,
men ogsaa med Hensyn til Kopper, eksante-
matisk Tyfus og flere andre smitsomme
Sygdomme, medens den sidste Lov af 1885
atter havde Bemyndigelse til Indførelse af
Karantæne overfor Steder, som vare er-
klærede for tolerasmittede eller mistænkte
for at huse den epidemiske asiatiske Kolera.
Vrede Medlemmer ville jo erindre, hvilken
Forstyrrelse der ogsaa her i Landet tildels
fremkom ved den voldsomme Maade, hvorpaa
Sygdommen, om jeg saa maa sige, eksplod-
derede i Hamborg. Jeg tror nu ganske vist,
det maa siges, at den Maade, hvorpaa de
hamborgske Autoriteter utvivlsomt mindst en
Uge søgte at skjule Sygdommens Tilstedeværelse
i Hamborg maatte ikke (det tør
jeg i alt Fald ikke sige) var Skyld i den Ud-
bredelse, Sygdommen fik, men i alt Fald
var Skyld i den Forstrækkelse, som betog
Publikum, og dertil bidrog ikke mindre den
mere eller mindre alarmerende Maade,
hvorpaa Pressen, haade paa den ene og den
anden Maade, optraadte. Regeringen var
jo den Gang noget uheldig stillet; thi det
fremgaar jo af de forelagte Oplysninger, at
der ingenlunde herskede den skønneste Enig-
hed mellem den høitærede Justitsministers
Iagthændige, det kongelige Sundhedskollegium
og ham selv. Naar man læser Skrivelsen
af 1ste September s. A. fra det kongelige
Sundhedskollegium, saa fremgaar det klart
deraf, at Sundhedskollegiet egentlig ikke
havde nogen stor Tillid til de heldige Virk-
ninger, som enten en Afspærring af Land-
grænsen eller en egentlig Gennemførelse af
Karantænen vilde have. Lægerne mente,
som sagt, at man hovedsagelig maatte søge
sin Beroligelse i en betimelig Gennemførelse
af hygiejniske Foranstaltninger. Nu frem-
gaar det jo imidlertid af Sagens Natur,
at naar man i Forvejen ikke har godt
Drilleband, som jo er en af de allervæsent-
ligste Betingelser — derom synes der jo at
være Enighed — saa lader en Betræggelse
ad den Vej sig ingenlunde staae til Veje i